

Quina lliçó millor que la que no ho sembla, la que penetra i sedimenta sense estridències en l'experiència de qui la rep, la que és vivència. Vet ací una de les grans de l'art i de la ficció: poden arribar més enllà que el discurs, per brillant que aquest siga. Té raó Amos Oz quan diu que *Lliçó d'alemany*, la novel·la que Siegfried Lenz publicà el 1968 i que ha vist la llum en català gràcies a Club Editor, aconsegueix "fer imaginable l'inimaginable".

D'episodis històrics difícils d'entendre, n'hi ha un fum; la història no sol ser diàfana, i en el seu curs es barregen no pocs factors que escapen a la lògica. Un dels episodis més difícils d'assimilar —per monstruosos— és el que protagonitzaren Hitler i els qui, de manera explícita o mirant, mesquins, cap a un altre costat, li van donar ales.

Lenz conta una història senzilla, situada a les terres baixes, plenes d'aiguamolls, camps de torba, dics i mares volubles de la Frísia Septentrional, al nord d'Alemanya, on la mar del Nord i els seus rigorosos oratges es fan omnipresents. Un pintor, un pintor expressionista, de pinzellada gruixuda, tosca, de colors estridents, primitiva i moderna alhora, que hi viu lluny de tot, vora les onades, un "detractor de les ciutats, en les quals veia una aglomeració de corrupció i d'intel·ligència estèril", és acusat, pel govern de Berlín, d'haver-se "alienat de l'essència de la nació, de ser un desafecte i una amenaça per a l'Estat", d'haver esdevingut, en definitiva, "un degenerat". Els nazis li prohibeixen no sols exposar i fer vida social d'artista, sinó també pintar, pintar en la intimitat, entre les parets del seu propi, isolat, taller. I qui controla que la prohibició siga complida? Un policia rural, un veí, un coetani, un company del pintor des que eren criatures, un individu, d'altra banda, altiu, tossut, lacònic, amb una noció excessiva del seu deure, que s'hi lliurarà en cos i ànima a satisfer els superiors i a amargar la vida a l'artista. I aquest conflicte entre la ment obtusa, incorruptible, del policia rural i el pintor que pinta com qui respira, per necessitat, ens arriba en la veu d'un infant perplex, de mirada profunda: el fill menut del policia, qui se sent més a prop, espiritualment, del pintor que del pare.

Al llarg de moltes pàgines plenes de vida en minúscula, en un lloc extrem on, com diu el mateix artista, "s'hi troba tot el que passa al món", veiem requisar centenars de pintures —sovint els nazis, necessitats de divises, les venien a l'estranger—, fins i tot veiem cremar-ne, però sobretot reconeixem, en el servilisme cec del policia, una gran part del poble alemany, que, convençuda que complia el seu deure, contribuï de manera decisiva en la pitjor massacre de la història. Si, a tot això, afegim que la figura de l'artista està inspirada en el gran i controvertit pintor Emil Nolde, i que el text ens arriba sàviament traduït per Joan Ferrarons, els motius per a submergir-se en aquesta lliçó, per a viure-la, es multipliquen.

BAIXAULI, Manuel. "Una lliçó". [En línia]. Barcelona : El País, 2017. <https://cat.elpais.com/cat/2017/01/18/actualidad/1484760901_462767.html?platform=hootsuite>

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Lliçó d'alemany de Siegfried Lenz

Trobada

**el dimarts 28 de novembre
a 2/4 de 7 de la tarda**

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Quina lliçó millor que la que no ho sembla, la que penetra i sedimenta sense estridències en l'experiència de qui la rep, la que és vivència. Vet ací una de les grandeses de l'art i de la ficció: poden arribar més enllà que el discurs, per brillant que aquest siga. Té raó Amos Oz quan diu que *Lliçó d'alemany*, la novel·la que Siegfried Lenz publicà el 1968 i que ha vist la llum en català gràcies a Club Editor, aconsegueix "fer imaginable l'inimaginable".

D'episodis històrics difícils d'entendre, n'hi ha un fum; la història no sol ser diàfana, i en el seu curs es barregen no pocs factors que escapen a la lògica. Un dels episodis més difícils d'assimilar —per monstruosos— és el que protagonitzaren Hitler i els qui, de manera explícita o mirant, mesquins, cap a un altre costat, li van donar ales.

Lenz conta una història senzilla, situada a les terres baixes, plenes d'aiguamolls, camps de torba, dics i marees volubles de la Frísia Septentrional, al nord d'Alemanya, on la mar del Nord i els seus rigorosos oratges es fan omnipresents. Un pintor, un pintor expressiionista, de pinzellada gruixuda, tosca, de colors estridents, primitiva i moderna alhora, que hi viu lluny de tot, vora les onades, un "detractor de les ciutats, en les quals veia una aglomeració de corrupció i d'intel·ligència estèril", és acusat, pel govern de Berlín, d'haver-se "alienat de l'essència de la nació, de ser un desafecte i una amenaça per a l'Estat", d'haver esdevingut, en definitiva, "un degenerat". Els nazis li prohibeixen no sols exposar i fer vida social d'artista, sinó també pintar, pintar en la intimitat, entre les parets del seu propi, isolat, taller. I qui controla que la prohibició siga complida? Un policia rural, un veí, un coetani, un company del pintor des que eren criatures, un individu, d'altra banda, altiu, tossut, lacònic, amb una noció excessiva del seu deure, que s'hi lliurarà en cos i ànima a satisfer els superiors i a amargar la vida a l'artista. I aquest conflicte entre la ment obtusa, incorruptible, del policia rural i el pintor que pinta com qui respira, per necessitat, ens arriba en la veu d'un infant perplex, de mirada profunda: el fill menut del policia, qui se sent més a prop, espiritualment, del pintor que del pare.

Al llarg de moltes pàgines plenes de vida en minúscula, en un lloc extrem on, com diu el mateix artista, "s'hi troba tot el que passa al món", veiem requisar centenars de pintures —sovint els nazis, necessitats de divises, les venien a l'estranger—, fins i tot veiem cremar-ne, però sobretot reconeixem, en el servilisme cec del policia, una gran part del poble alemany, que, convençuda que complia el seu deure, contribuï de manera decisiva en la pitjor massacre de la història. Si, a tot això, afegim que la figura de l'artista està inspirada en el gran i controvertit pintor Emil Nolde, i que el text ens arriba sàviament traduït per Joan Ferrarons, els motius per a submergir-se en aquesta lliçó, per a viure-la, es multipliquen.

BAIXAULI, Manuel. "*Una lliçó*". [En línia]. Barcelona : El País, 2017. <https://cat.elpais.com/cat/2017/01/18/actualidad/1484760901_462767.html?platform=hootsuite>

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Lliçó d'alemany de Siegfried Lenz

Trobada
el dimarts 28 de novembre
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS